

Til §16

Bestemmelsen svarer til § 3, stk. 2, i gældende lov om beskatning af medlemmer af investeringsforeninger. Den betyder, at hvis et medlem indskyder sine midler i investeringsforeningen i en skattebegünstiget opsparingsordning skal medlemmet beskattes som om medlemmet hævede samtlige sine midler. Hvis et medlem tager sine midler ud af ordningen igen skal medlemmet stilles som om medlemmet stiftede en ny investeringsforening. Baggrunden for reglen er de anderledes og lempeligere beskatningsregler, der gælder for skattebegünstiget opsparing.

Forslaget gælder alle medlemmer, uanset om de beskattes efter lagerprincippet eller realisationsprincippet.

Til § 17

Efter gældende lov har der hersket usikkerhed om, i hvilket omfang foreningen er et selvstændigt retssubjekt. Hvis foreningen ikke er et selvstændigt skattemæssigt retssubjekt beskattes handler med foreningen muligvis ikke, ligesom lån heller ikke kan tillægges skattemæssig virkning.

Forslaget til § 17 vedrører salg og lån. Forslaget indeholder derimod ingen selvstændige regler om tilskud, men retstilstanden er beskrevet nedenfor. Forslaget vedrører både salg fra medlemmet til foreningen og fra foreningen til medlemmet. På samme måde vedrører det lån fra medlemmet til foreningen og lån fra foreningen til medlemmet. Det vedrører både beskatningen af medlemmet direkte og beskatningen af medlemmet af den indkomst/udgift, som medlemmet tager del i gennem sit medlemskab af foreningen.

Som tidligere nævnt afklarer forslaget, at foreningen har selvstændig skattemæssig eksistens. Der kan derfor som udgangspunkt handles med selskabet og ydes lån med skattemæssig virkning.

Salg

Efter forslaget kan tab ved salg af aktiver dog ikke fradrages. Det gælder, hvad enten salget sker fra medlemmet til foreningen eller den anden vej. Det gælder, både medlemmets direkte indkomst og medlemmets indkomst igennem foreningen. Behovet for en sådan regel skyldes, at selskaber ikke beskattes af deres aktiefortjenester efter tre år.

I det omfang, der er tabsfradrag, ville et selskab, der har stiftet en investeringsforening, kunne realisere et skattemæssigt tab ved afhændelse af aktier til denne. Tabet kunne f.eks. opstå, fordi aktierne midlertidigt er dykket i værdi indenfor tre år efter anskaffelsen. Det ville være mindre rimeligt i tilfælde, hvor et senere salg med fortjeneste fra foreningen til en tredjemand først sker mere end tre år efter foreningens køb, således at fortjenesten ved dette salg er skattefri. På den måde at skaffe sig fradrag for tab, der reelt ikke er lidt, og alligevel undgå beskatning af reelle fortjenester er ikke acceptabelt. Den eksisterende praksis, der gælder for, at tab ikke kan fradrages ved afhændelser imellem selskaber i en koncern, bygger på retspraksis. Det er derfor vanskeligt at afgøre, om rækkevidden af praksis i alle tilfælde er tilstrækkelig. Det er derfor fundet rimeligt med en udtrykkelig lovbestemmelse, der uvider retspraksis.

Lån

Efter forslaget er der endvidere tabsbegrænsning på lån.

Tabsbegrænsning på lån kan være nødvendig for at undgå, at der opstår asymmetri i beskatning af fortjeneste og tab på aktier. Asymmetrien går ud på, at fortjenester er skattefri, mens tab kan fradrages. Selskaber, der samarbejder, kan opnå asymmetrien ved at lægge aktierne ind i en kontoførende investeringsforening, som de stifter i fællesskab, idet foreningens midler til køb af aktierne tilvejebringes gennem et lån, som de yder foreningen.

Problemet kan illustreres med følgende eksempel

Eksempel 9:

Eksempel, hvis tabsbegrænsning ikke indføres:

A/S A og A/S B stifter en kontoførende investeringsforening IF, hvor de hver ejer halvdelen. De er ikke koncernforbundne med investeringsforeningen. A og B yder hver et lån på 10 millioner kr. til investeringsforeningen. Investeringsforeningen investerer de 20 millioner kr. i et aktieselskab. Efter tre år sælges aktierne med fortjeneste. Den er efter gældende regler skattefri. En anden mulighed er, at det selskab, som investeringsforeningen har investeret i, går konkurs, og at det dermed bringer investeringsforeningen til betalingsstandsning. Det betyder et tab på fordringen på IF, der kan fradrages. I deres egenskab af deltagere i investeringsforeningen og i kraft af gennemsigtighedsprincippet i forslaget til § 3 har A og B dog samtidig en fortjeneste på gælden. Det følger af betalingsstandsningen. Denne fortjeneste er imidlertid ikke skattepligtig. Slutresultatet bliver altså et tab på fordringen, der kan fratrækkes, selvom fortjenesten på gælden er skattefri.